

KIS LAP

EGYÜTT PIHENGETÜNK. (Lásd a 254. lapon.)

LX. köt. 16. szám. Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fill. 1901. április 21-én.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

A GAZDÁTLAN HÁZ TITKA.

— Elbeszélés, számos képpel. —

BORONGÓS idő járt kint is, bent is. Bent a szobában tudniillik, ahol egy már nagyobbacska leányka gondosan és pontosan rakosgatott be különféle apróságot az uti táskájába, miközben szeliden mondá:

— Sajnálom, kedves Gyulácskám, de én igazán nem mehettem veled. Láthatod, még nem készültem el a csomagolással.

— Látom, persze, hogy látom! Hiszen ti leányok nem is tudtok soha elkészülni. Tőled hát dehogy kívántam volna... de az az élehetetlen, unalmas Zoltán miért ne jöhetett volna? Nem sokára indulnunk kell, vége a rövid szabadságnak s itt gubbasztunk a szobában, a helyett, hogy még egy kis kirándulásra használtuk volna az utolsó órákat!

Mert utra készült a három testvér, véget érven a husvéti kurta vakáció. Ugyanegy városban tanultak. Ilonka egy leánynevelő intézetben, míg Gyula és Zoltán az ottani konviktusnak voltak növendékei. A délutáni vonattal kell indulniok és Gyula még egyszer körül szeretett volna nyargalni a kertben, szomszédban; de nem akadt társa. Azért mérgelődött az öccsére, akit azonban Ilonka szeretettel védelmeszt.

— Azt hiszem, nincs igazad, hogy élehetetlennek és unalmasnak mondd Zoltánt. Ő csak csöndesebb természetű, nem szereti a lármás, pajkos játékokat.

— Nem ám, mert afféle anyámasszony katonája. Fél, hogy kilyukad az oldala, ha megdobják a labdával. Ne is védelmezd, úgy is hiába. Elég baj az nekem, hogy

ott az intézetben ilyen öcs van velem, akit sokkal kisebb fiúk is csufolgatnak a háta mögött... sokszor hallottam.

— No, én a te helyedben meg is huznám azoknak a csufolkodóknak a fülét.

— Persze, hogy aztán bepanaszoljanak és bajba kerüljek! Legyen Zoltánnak magának gondja a maga becsületére... de hát persze, bánja is ő, akármit beszélnek róla... Hiszen még reám sem hallgat... hiába hívtam mindjárt ebéd után... azt mondta, hogy dolga van, be akar valamit végezni. Szeretném tudni, mi dolga lehet?

— Én tudom. Megígérte a kis Jenőcskének, hogy készít számára hajócskát. Az imént láttam is, hogy furt-faragott rajta. (Lásd a képet a 244. lapon). Igazán ügyes ám ez a Zoltán. És a kis öcsikénknek nagy öröme lesz a hajócskában. Meglásd, sirni sem fog, mikor elköszönünk tőle.

Gyula kissé megvetőleg vonogatta a vállát. Olyan nagy diák, mint ő, maholnap fiatal ember, törődjék azzal, valjon az a kis taeskö öcsike sir-e vagy sem? Majd abba hagyja, ha megunja. Ok úgy sem fogják hallgatni, mert elutaznak.

Az indulás ideje gyorsan bekövetkezett. Már készülődtek, mikor az apa, Dorogi ur, beszólította Gyulát a szobájába. Beteg volt, ő maga nem mozdulhatott ki.

— A vasuti állomásra menet térj be a posta-hivatalba és add föl ezt a levelet, még pedig ajánlottan. Jól vigyázz rá, mert a levél nagyon sietős, a tartalma pedig fontos és értékes. A postai elismervényt persze magaddal kell vinned a városba, mert már nem érnél rá, hogy a postáról még egyszer haza fordulj; de mindjárt holnap ajánlott levélben küldd el nekem az elismervényt.

tosan

Á

levele

tette

ez a

Apja

—

költő

hogy

kell

lassa

nem

nem

utazn

—

már

a kis

Ön

és ta

kisér

az ig

érnek

nak.

talál

nagy

czió

is rá

mind

idő a

mama

megb

Üt

állom

hatta

mind

kalác

a ese

Me

indul

— Igen is, kedves apa, meg lesz, pontosan.

Átvette az öt nagy pecséttel ellátott levelet és a felöltője belső oldalzsebébe tette. Megálmodni sem tudta volna, hogy ez a levél mekkora bajokba fogja sodorni. Apja azután még így szólt:

— Itt van külön két korona, postai költségekre. Még egyszer figyelmeztetek, hogy nagyon sürgetős, okvetlenül postára kell ma jutnia. Most pedig, kedves fiam, lassacskán induljatok, itt az ideje. A vonat nem sokára megérkezik. Sajnálom, hogy ki nem kísérhetlek s magatokra hagyva kell utaznotok . . .

— Baj is az, kedves apa! Nem vagyunk már kis gyermekek, meg is jártuk már ezt a kis utat elégszer. Most sem lesz baj.

Önérzetes bizakodással mondta ezt Gyula és talán tetszett is neki, hogy minden kísérő nélkül utazhatnak. Nem nagy sor, az igaz; vasuton alig két óra alatt oda érnek a városba. Itt beszállnak, ott kiszállnak. Boldog, vig diák-ember hamar jönnek talál mindent, ami talán nem is éppen nagyon jó. Ez alatt a rövid husvéti vakáció alatt pedig a három testvér különben is rákényszerült, hogy maga gondoskodjék mindenféle dolgáról, mert a mama az egész idő alatt távol volt a súlyosan beteg nagymamánál, közben pedig itthon az apa is megbetegedett, bár nem veszélyesen.

Útött az óra, indulni kellett. A vasuti állomás közel volt a faluhoz, gyalog sétálhattak ki oda. Az uti táskákkal, melyekbe mindenféle jó ünnepi csemege-maradék, kalács, sonka, hideg pulyka-sült is került, a cseléd már előre kiballagott az állomásra.

Melegen köszöntek el az apjuktól és megindultak. Gyalának az utolsó perczben egy

kis boszusága akadt: nem találta a tollkését. Keresgélésre pedig már nem ért rá. Ócska, csorba jószág volt ugyan, nem nagy kár érte, már úgy is újat akart venni, pénze is volt rá; de éppen az uton szűksége lesz a késre, ha majd előszedik a táskából a harapni valót. Boszantó dolog!

Egyszerre azonban fölvidult. Hiszen nagyon könnyű azon segíteni! Van a faluban egy boltocska, árulnak abban mindenféle portékát, a régi tollkést is itt vette. Hát mindjárt megveszi.

— Menjetek csak tovább, majd én utól érlek, szólt a testvéreihez, amint a bolt előtt haladtak el. Be kell ide térnem egy perczre.

Bement a boltba. Jó ismerős volt itt, a boltos egész csomó tollkést rakott eléje s persze remeknek dicsért minden egyes darabot. Nem volt könnyű a választás, kivált hogy közben el is beszélgetett a boltossal.

— Meddig tart még a vakáció? kérde ez.

— Hejh! Már vége! felelé Gyula. Épp utban vagyunk a vasuti állomásra; a testvéreim előre mentek.

— A délutáni vonaton utaznak? kérde a boltos és az órára pillantott. Akkor aligha le nem marad a vonatról, ifiur; legalább is nagyon kell futnia, hogy még oda érjen.

Biz a sok válogatással ugyancsak eltelt az idő. Annál gyorsabban választott már most, aztán futva-futott Ilonka és Zoltán után. Szép história volna, ha lemaradna a vonatról . . . nem is csak ő maga, hanem a testvérei is, mert nála van az uti jegyekre való pénz! Versenyfutásnál sem feszítette volna meg annyira az inait, kivált mikor látta, hogy a vonat már valóban közeledik,

mindjárt herobog a pályaudvarra. Ilonka és Zoltán, a pályaház előtt állva, türelmetlenül integettek feléje.

Mint a szélvész rohant el mellettök, be a pénztárhoz, épp mikor a vonat gépe éles fütyténtéssel robogott be az állomásra. Szerencsére hármukon kívül nem is akadt más utas ezen a kis állomáson, a jegyváltás hamar megtörtént, aztán lélekszakadva futottak ki a vonathoz. Nem kés-tek le. Bárlihegve, izgatottan, de egyéb nagy baj nélkül jutottak táskáikkal együtt a vonatra, még pedig olyan kocsi-
szakaszba, amelyben kívülök más senki sem volt.

— Kényelmesen utazunk, jegyzé meg Zoltán. Akár le is heveredhetünk.

— Igen, csak az kár, hogy a felöltöt le nem vethetjük, szolt

Ilonka. Bizony-bi-

zony majdnem fázom. Csuf áprilisi idő, csöppet sem tavaszias.

— No, én ugyan nem fázom; inkább még meg is izzadtam a sebes futásban, mondá Gyula.

Ki is gombolta a felöltőjét, de ugyanabban a pillanatban mint a gummilabda, úgy pattant föl az ülésről és megdöbbenve kiáltá:

— Ejnye no... ez már baj... nagy baj! Mert a felöltő belső zsebéből kilátszott az öt pecsétés levél széle. Ennek a levélnek az öt pecsétés levél széle. Ennek a levélnek a postán köllene lenni... A tollkés, az elkésés, a sebes futás teljesen kiverték a fejéből az apa szigorú utasítását. Most már persze késő, viszi őket a vonat.

— Mi a baj? kérdé Zoltán.

— Semmi... semmi...

— Azt mondtad: nagy baj! jegyzé meg Ilonka.

— Elfelejtettem valamit, de... no, nem baj.

— Nagy baj, de nem baj? szolt Zoltán nevetve.

— Az minden esetre furcsa baj, vélte Ilonka is.

Gyula nagyon erőlködött, hogy közönyösnek lássák. Az ablakhoz állt és nézte a gyorsan váltakozó tájat, de igazában nagyon meg volt zavarodva. Semmi mentsége sincs,

hogy a zsebében felejtette azt a levelet; bőven ráért volna, hogy a postára adja... a levél nagyon fontos, sürgető, hogyan fog róla számolni atyjának?

Töprengése azonban nem tartott sokáig s mikor befordult az ablaktól, már igazán jó kedve volt újra. Hiszen nagyon egyszerű a dolog: mikor céljukhoz, a városba érnek, ott még nyitva lesz a postahivatal,

... FURT-FARAGOTT RAJTA. (Lásd a 242. lapon.)

tehát ott adja föl a levelet. Teljesen mind-egy, melyik postánál adja föl. Így hát minden rendben van.

Ami rendben van, azon nem busul tovább az okos ember; hát még a boldog diák ember! Egy-két percz multán Gyula már rá sem gongolt a levélre s mikor visszafordult az ablaktól, olyan jó kedvű volt, hogy az öccse csodálkozva kérdé:

— No's, csakugyan nem baj az a nagy baj?
— Már rendben van, rá sem gondolok többet, felelé Gyula. Persze, neked nagy baj volna, mert nem találtad volna meg rögtön a módját, hogyan segíts rajta. No, most kiprobálom az új késemet... Vasuton oly hamar megebül az ember!

Leemelte a táskáját a podgyásztartó polczrul és diós patkót vett elő. Szelt belőle

... HIVOGATTA VISSZA. (Lásd a 246. lapon.)

a testvéreinek is és jóízű falatozás közben gyorsan mult az idő. A legközelebbi állomáson pedig megszorodott a társaság: vidám képű diák nyitott be a szakaszba, uti táskával a kezében.

— Szervusz fiuk! Jó napot, Ilonka! Remélem, jut hely számomra is?

— Ni, Ödön! Szervusz! Hogy ne, csak kerülj beljebb! Magunk vagyunk itt, bőven férünk.

Ödön az intézetbeli pajtások egyike volt és szintén a vakáczióról volt az iskolába visszatérőben. A husvétai élményekről persze sok elbeszélni való akadt s már több állomáson áthaladtak, mikor Ödön így szólt:

— A legközelebbi állomás már a csatlakozó állomás, a hol kiszállunk.

— Kiszállunk? kérdé Ilonka csodálkozva. Ugyan mit beszélsz! Hiszen onnan még egy állomás a városig.

— Persze! No, te azt nem érted, de Gyula és Zoltán értik. Ugy-e, Gyula?

— Hogy ne! Eddig biz' én nem gondoltam rá, de most eszembe jutott.

— Én semmit sem tudok róla, jegyzé meg Zoltán.

— Meglehet, hogy neked nem is szóltunk, mondá Gyula foghegyről; de azért, remélem, velünk tartsz.

— Előbb tudom kell, miről van szó.

— Nagyon mulatságos pár órát szerzünk magunknak a vakáció befejezéseül, magyarázta Ödön. Tudjátok, a legközelebbi állomáson egy másik vasut torkol be ebbe a mi vonalunkba. Hát a vakáció előtt összebészeltünk az intézetben, hogy a kik e két vonalon térünk vissza a városba, mind kiszállunk ezen a esatlakozó állomáson, megvárjuk egymást és aztán a legutolsó esti vonaton egész csapatban együtt rukkolunk be az intézeti szomorú fogságba.

— No, ez ugyan fölösleges ácsorgás volna, szólta Zoltán nagyon kereken. Mi haszna, ha vagy két órával később érünk az intézetbe? És ugyan mi multság van egy ilyen idegen helyen, vasuti állomáson? Én bizony nem szállok ki. De nem is hagyhatjuk Iluskát magára.

— No hát csak menjetek ti ketten tovább, mondá Gyula megvetőleg. Ugy sem vehetjük hasznodat az ilyen vig apró kalandnál.

Ilonka azonban erősen pártjára kelt Zoltának és ellenezte, hogy Gyula kiszálljon.

— A jegyed is egészen a városig van megváltva... ha kiszállsz, kárba vész.

— No bizony! Mindössze egy állomás... alig harmincz fillér. Telik a vakáció's ajándékokbul.

Már ekkor a vonat be is robogott az állomásra.

— Ni ott vannak a Törökök! kiáltott Ödön az ablakbul.

— Micsoda? Miféle törökök? csodálkozott Iluska.

— No, a Török Rudi és Kálmán... pajtásaink... állnak a szavuknak... megvártak. Isten veled, Ilonka..!

És Ödön, fölkapva a táskáját, kiugrott a kocsiból. Nyomban követte Gyula is. Ilonka váltig ellenezte, váltig hivogatta vissza (Lásd a 245. lapon); hiába.

Egy percczel később a vonat odább robogott. Gyula még ott állt a pályacsarnokban, mert eszébe jutott valami. Oda fordult egy vasuti szolgálóhoz:

— Van postahivatal itt az állomáson?

— Posta? Már hogy volna? Az bent van a faluban, felelt a szolgáló és közönyösen ballagott odább.

(Folytatása következik.)

JOBB NEKI!

— Négy sóhajtás, egy tanulság. —

Dorinka sóhajtva állt meg a mezőn és ezt gondolta:

— Oh, ha én madárka lehetnék! Mennyivel jobb neki! Kedvére röpköd szabadon, reggeltől estig, magasra emelkedik a nap-sugaras levegőben s ha elfáradt, a fák susogó lombja közt pihen meg. Nem köll nehéz fáradtsággal megszereznie, a mire szüksége van. Dalol gyönyörűen, pedig senki sem tanította; ékes tollazattal van felruházva, mely nem szakad, nem kopik. Ami inyére való csemege, azt bőven megtalálja. Oh! Boldogabb élet nem lehet a világon, mint a szabadon röpködő madár élete!

A *madárka* sóhajtva pihent le egy fa ágára és ezt gondolta:

— Oh, ha én kis leány lehetnék! Mennyivel jobb neki! Amott látok egyet, ni! Engemet néz és bizonyosan sajnál. Méltán!

közeledett és végül rám hajolt, szaglálni kezdett.

— Állj odább! förmedtem rá. Semmi közöd hozzám.

És mert nem állt odább, hirtelen végig karmoltam az orrát, de úgy ám, hogy egy hétig is megérezhette.

No, ő sem vette tréfára a dolgot. Nagyot mordult, rám rontott, letepert. Azután nagy ribillió következett. Kergetőztünk, mindenféle butort fölfordítottunk, én pöfögtem, Szultán ugatott, Irénke sikoltozott, úgy, hogy az egész ház összefutott. Végre megfogták Szultánt és kivezették, engemet pedig Irénke így fenyegetett meg:

— Pöhölyke, te vagy az oka! Miért karmoltad meg a jó Szultánt, mikor nem bántott? Ha még egyszer így garabonczászkodol, nem foglak szeretni!

Tessék! Még bizony rám fogja, hogy én vagyok a hibás! A nagy zenebonától még különben is izgatott voltam, hát mérgemben biz' én megkarmoltam Irénkét is. Le-csapott a földre.

— Csunya czicza! Menj! Nem szeretlek!

Nem mondta ő ezt nagyon komolyan, mert a tejeckém azután is pontosan kijárt, játszogatótt is velem. De én éreztettem ám vele, hogy haragszom, amiért most már sokat sétál Szultánnal, messze ki a mezőre; számomra csak kevés jutott az idejéből. És mert rossz kedvűnek talált, hamar ledobott az öléből, mondván!

— Ez a Pöhölyke kezd nagyon elvadulni!

Még csodálkozott rajta! Hogyne mérgeződtem volna, mikor az a szörnyeteg Szultán minduntalan az utamban volt! És milyen fitymáló, lenéző módon bánt velem! Egy napon, amint találkoztunk, messzire kerül-

tem, ő pedig színlelt — bizonyosan színlelt — nyájassággal mondá:

— Soha se félj, no! Nem bántalak, nem haragszom már azért a kis karmolásért, te kényes kis naplopó!

— Jaj, te goromba! Én, naplopó! Hát te mi vagy?

— Éjjel a ház őrzője, nappal Irénke kísérelője, akivel bátran elsétálhat még az erdőbe is. De azért én nem kényeskedem s ha úgy tetszik, jó barátok lehetünk.

— Csak hogy nekem nem tetszik! feleltem büszkén és ott hagytam a faképnél.

Nagyon mérgeződtem. Már a Szultán dicsekvéséből is, de máskülönben is bőven tapasztaltam, hogy Irénke többre becsüli ezt az ormótlan ebet, mint engemet. Ezt már csak nem türhetem! De mit tegyek?

Nem szívesen fordultam Kormos atyámfiához, aki csak afféle eseléd-czicza volt; de mint nálamnál jóval öregebb, talán tud valami jó tanácsot. Megkérdeztem hát, mivel torolhatnám meg sérelmeimet, Szultánon is, de Irénkén is, aki hűtelen lett hozzám? Ám Kormos így felelt:

— Legyen eszed, Pöhölyke és férj a bőrödbe, amig jó dolgod van. Elj békeségben!

Megvetéssel fordultam el Kormostul.

— Kár is volt szóba állanom veled. Meglátszik rajtad, hogy csak padláson, pinczében forogsz, nem tartsz magadra. De én boszut állok a sérelmekért!

Hamar meg is találtam a módját. Igaz, hogy Szultánba nem köthettem bele, mert az a goromba óriás talán a fejemet is leharapta volna; de hát mindegy; megfizetek Irénkének. Még pedig úgy, hogy egyuttal pompás falathoz is jutok.

Egyik szobában nagy kalitka állt, abban meg egy kiállhatatlan, sárga tollu madár csattogott, lármázott folytonosan. Rég tudtam, hogy ez a kanári nagyon kedves madara Irénkének. Minden nap kieresztette a kalitkából, de ilyenkor gondosan bezárt ajtót-ablakot, arra pedig különösen vigyázott, hogy én ott ne legyek a szobában. Már ez maga is sértett és bosszantott. Nem bizik bennem? Jól van, hát legyen igazza!

Egy napon, midőn Irénke a szobába ment, hogy a kanárit szabadon bocsássa, észrevétlenül utána lopóztam és gyorsan az ágy alá bujtam. Kivette a kalitkából a madarat, dédelgette, aztán szabadjáraeresztette, maga pedig távozott. Lesbe álltam. Az oktondi madár vigan csicseregve röpködött, de nagyon sokáig oly magasan fenn a szekrények tetején, hogy nem férhettem hozzá. Végre leszállt egyik székre: megjött a várt pillanat. Mohón szökkenem elő, egyetlen ugrással a széken termettem... hajh! hogy nagy iparkodásomban nem ügyeltem egyébre!... mert megragadtam ugyan a madarat, de ugyanabban a pillanatban már engemet is torkon ragadott valaki, még pedig Irénke, aki épp akkor tért vissza. Kész volt a baj.

... MELENGETŐZTEM. (Lásd a 250. lapon.)

Irénke úgy összeszorította a torkomat, hogy iziben eleresztettem a kanárit, mely gyorsan röppent el. Nem történt hát semmi baja. És mégis! Ó! Irénke először is irgalmatlanul kiporolta a bundámat, aztán kivitt és az udvarra dobott.

— Csuf, gonosz cziczája! Többé be nem jössz a szobába! De még látni sem akarlak!

— Pedig ez most már folyvást leskelődni fog a kanári után, szolt az öreg szakácsné. Legjobb lesz, ha tul ad rajta a kisasszony.

Hogy ez a borzasztóság valósággal megtörténhessen, azt el sem képzeltem. De megtörtént. Még az nap délután megfogtak, kosárba dugtak és egy ismeretlen, idegen asszony magával vitt. Hová vitt, merre vitt, nem láthattam, mert a kosár födelét rám szorította. Sokáig ballagott s mikor

végre kieresztett a kosárból, — padlás-szobában találtam magamat.

— Így ni! szolt új gazdasszonyom. Itt nem fogsz divánon, szőnyegen heverészni, kávécskát és csibe-czombot sem kapsz; hanem egér, no, az van itt bőven, hát fogj magadnak pecsenyét.

Kiment, az ajtót pedig rám csukta.

Csüggedten, halálíg elbusultan kuporodtam a sarokba. Mindennek vége! Elvesztettem fényes uri otthonomat, kényelmes

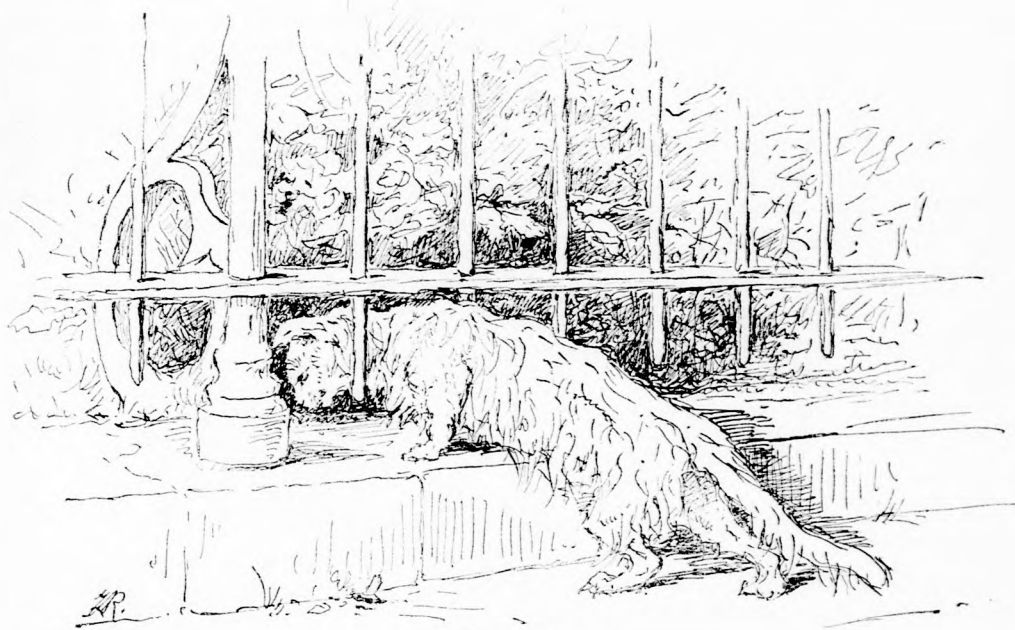
életemet, elűztek, dédelgetett kedvencből közönséges egerésző macskának degradáltak, hideg, dohos kamarába zártak! Porig aláztak, csuffá tettek!

— Hejh! Oreg Kormos! Talán mégis igazad volt!

Nagy szomorúságomban eleinte rá sem hederíttem a sok czinczogó egerre; de lassanként nagyon gyötört az éhség, hát

mit tehettem? Fogtam egeret. Éhezni hát nem éheztem; de a rabsággal sehogy sem tudtam megbarátkozni. Folyvást azon törtem a fejemet, hogyan szabadulhatnék ki? Eltökéltem, hogy török-szakad, bármi módon, de megszököm.

És nem is nagy idő múlva megjött a jó alkalom. Egy este az asszony kinyitotta a padlás-ablakot szellőztetés végett. Bizo-

... BUJKÁLTAM.

nyosan azt gondolta, hogy nem juthatok fel oda, mert az ablak nagyon magasan volt. De a kétségbeesés nagy erőt ad ám! Addig próbálgattam, míg végre egy óriási ugrással megkapaszkodtam az ablakban. A következő pillanatban szabad voltam!

A ház tetejéről egy kerítésre, innen a földre ugrottam s most már mehettem, ahová akartam. Igen, de hová?!

Teljesen ismeretlen, idegen tájon voltam. Mindegy, valamire mégis csak indulnom köll. Az éjjeli sötétség nem akadályozott. Hát bujkáltam, utcákon végig, kerítéseken át. Közben megeredt az eső, bőrig áztam, dideregtem. De nem ez volt a legnagyobb baj. Mikor megvirradt, goromba ebek pillantottak meg, üldözőbe vettek. Riadozva futottam a sáros uton, meghem-

peredtem csuf pocsolyákban, csupa víz, mocsok, sár lettem a fülem hegyétől a farkam végéig. Lihegve, kimerülten értem végre ki a mezőre, lerogytam a patak partján. Ugy éreztem, egy lépést sem tudok tovább menni.

Melegen süttött ki a nap, szárítgatta lucskos, piszkos, bundámat s jól esett melengetőznöm. Egyszerre csak megragadott valaki. Föltekintek, hát két vásott gyermeköt látok!

— Jaj de förtelmes kóbor macska, szólt az egyik.

— Fojtsuk bele a vízbe, mondá a másik. Az ilyen kóbor macska, kutya, könnyen megvész és akkor bajt okoz.

Megdermedtem a rémülettől. És nem hiába. A következő pillanatban magasra lódultam a levegőbe, aztán lezuhantam a vízbe... Röpülésem közben még hallottam valamit, mintha az egyik fiu ezt kiáltotta volna:

— Fussunk! Éppen ide rohan!

De már nem gondolhattam semmit... elmerültem a vízben... uszni nem tudtam... végem!

Amde egyszerre csak megragadott valaki s pár perc múlva újra kint voltam a parton. Kábultan, lucskosan terültem el a földön. Mikor végre ocsudni kezdtem, kit láttam? A hatalmas Szultánt, esuron vizesen, mellette pedig Iréncét, aki engemet vizsgálgatott és felkiáltott:

— Jaj te derék, jó Szultán! Tudod-e, kit mentettél ki a vízből? Hiszen ez Pöhölyke! Szegényke! Azt már még sem akartam, hogy ilyen sorsra jusson! Megbocsátunk neki, ugy-e, Szultán? Haza visszük, legyen megint nálunk otthon. A szobába, a kanári közelébe nem eresztjük ugyan, de

konyha, pincze, padlás, udvar elég tágas, élhet ott is boldogan, Kormos társaságában. Talán nem lesz többé olyan gonosz.

Szultán barátságosan csóválta a farkát, én pedig azt nyávogtam:

— Soha sem felejttem el a jószágokat!

*

Amint mondtam, egy esztendeje annak, hogy ez történt. Nem felejtettem el a lezékét. Épp azért most már igazán boldog megelégedésben élek, jó barátságban Kormossal és a derék, jó Szultánnal, aki, mióta megmentett, különösen pártfogásába vett. Együtt pihengetünk (Lásd a képet a czimlapon.) s az én tarka szőrű kis fiam kiváltképpen nagy kedvence Szultánnak, aki még azt is eltüri a kis hamistól, hogy az orrát kapargálja.

Ahá! Amott jön Irénke haza a sétáról Szultánnal. Mindjárt kapunk jó tejecskét ozsonnára. Hát nem is mesélek már többet.

Szótag-rejtvény.

Pá, de, ő, rom, fá, zi, E, zi, ra, I, pa, nye, o, czán, Sá, Du, ris, ás, ti, ré, dor, lom, ke, la, na, reg, vány.

E 27 szótagból 12 olyan szó alkotandó, melyeknek kezdőbetűi, fölülről lefelé olvasva, egy híres magyar költő nevét, végbetűi pedig, alulról fölfelé olvasva, ugyane költőnk egyik költeményének címét adják.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Fény és boru.“

Történeti elbeszélések. Az ifjúság számára írta Remellay Gusztáv; két képpel.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LX. köt. 14-dik számában közölt szószaporító feladvány megfejtésén, mint örömmel tapasztalom, számos kis olvasóm buzgólkodott, még pedig sokan nagyon szép sikerrel. De a kitűzött szabályokat nem mindig tartották szem előtt: fölvettek sorozatukba idegen vagy csak szűk körben ismert szokat, családneveket, ragozott, hajtogatott szóalakokat, egy-egy szót többféle értelemben stb.

Gondos átvizsgálás és a hibás szók törlése után kitűnt, hogy a legtöbb: 50 helyesen alkotott szó beküldője *ifj. Vojnich Guido*, akivel erősen versenyeztek még, egyformán 45 helyesen alkotott szóval: Péterfy Vilma, Veress Gizi és Józsi, Politzer Leo, Poór Erna, Geyer Stefi és Józsi, Veress Bözsike és Pietsch Jolán. A győztes sorozat ez:

bár, gát, rab, rag, rág, sár, tag, tar, tág, tár, társ, át, ás, ár, ág, sárga, batár, barát, rabság, tarság, rágás, árt, ártás, tágas, agár, ágas, ábra, ábrás, gar, ásat, rágat, Sára, Rába, Bars, Bába, Tas, Ság, Tab, Bag, Barl, Gáta, Áta, Bagár, Gara, Bát, Garáb, Rás, Rát, Saár, Sába.

Helyes megfejtést küldtek továbbá, a zárjel közt kitüntetett számu helyesen alkotott szavakkal: Háry Irén és Julia (37), Lukáts növérrek (36), Agfalvi Endre (35), Jordán Erzs (35), Schödl Ervin (30), Mándy Tibor (28), Reinitz Ernő (27), Grosz Jenő (20), Sándor Kató (28), Hajdu Margitka (25), Kelen Emmike és István (31), Luczenbacher János (29), Schmidt Melanie és Pista (34), Schuch Ilus (22), Kilezer Gyula (30), Fuchs István (25), Mérey Dalma (30), Veisz Felix és Márton (24), Sommer Katinka (32), *ifj.* Metzger Ede (22), Altstock Hugó (21), Csongrádi Ilona és Attila (25), Beke Berté és Gyula (24), Petraček Erzsike (37), Vidonyi Annuska és Ilonka (21), Humayer Erzsike (24), Máder Hedvig és Emma (32), Kovács Margitka (23), Ranschburg Béla és Pali (28), Soltész Juczika (25), Nékám Ervin (31), Geréb Andor (24), Scheiber Etelka (34), Vajda Anna és Laczi (34), Wettstein Miklós (36), Balogh József (20), Trebitsch Károly (26), Szöke Emmike (18), Haksch Mariska (28), Somogyi Jolán és Jenő (26), Nagy Edith (24), Mauthner Ilona és Imre (35), Forster Jolán (22), Vidovich Andrea (38), Nagy Lenke, Vicza és Ernő (31), Gutmann Margit (26), Purgly Alice (22), Véghelyi Lajoska (31), Kuhinka Béla (26), Kövesi Jenő (38), Materny Róza és Margit (22), Szüts Gizella (25), Gál Pista és Jenő (26), Gibitz Lujza és Mariska, Stokinger

Milike (33), Hartyáni Zoltán (36), Gerber Erzsé és Klárka (28), Hollós László (32), Weiszberger Anikó és Teri (35), Kálmán Piroska (27), Schuber Ilonka (29), Bernauer Marcsi (30), Szlávik Géza (30), Vermes Mariska (31), Bayer Anti (24), Jantsits Jolánka, Tibor és Bandi (29), Reisenleitner Mariska (25), Ullein Tónika (33), Löw Lenke (20), Majba Vilma (22), Seyler Gizella és Károly (27), Sárkány Agátka (28), Hefty Mariska (26), Kovács Bertuska (36), Nyomárkay Annuska és Józsi (24), felső-szlécsi állami kisközd nevelő intézet (25), Hertelendy Bandi (33), Kiss Margit (36), Engel Ella és Kamilla (31), Kovács Lily (33), Arkay Dalma (35), Marsovszky Etelka (35), Badics Gizella (39), Ország Sándor és Géza, Alvinczy Roland (30), Boltos Tibi (24), Neumann Alice és Frigyes (24), Scherz Blanka (28), Soós Jenő Ferencz (29), Márkus János (26), Mikó Blanka (30), Andreánszky Pisti (28), Zorkóczy Atala (32), Winkler Tibor (29), Dlauhy Mariska (23), Geréby Imre (31), Szohner Tivadar (21), Medveczky Gyurika és Sándorka (41), Csorba Tivadar (29), Hajcsi Rózi és Józsi (26), *ifj.* Fischer Károly (34), Gutman Erzsike és Dénes (35), Nelky Irénke (28), Kerekes György (25), Dirner György (27), Balogh Ilona (34), Richter Ilonka (35), Grün Rózsa (31), Heiter Ella és Margit (25), Naschitz Gyuri (26), Vörösmarthy Ida (30), Bing Miczi (33), Pankl Aurél (41), Dominig Ilonka és Erzsike (36), Kohn Gizella (31), Dávid Kálmán (25), Sinkovits testvérek (19), Fischer Irén és Blanka (27), Radó Teri (26), Vizoly Viola (39), Gál Ilonka és Kálmán (29), Kállay Miklós (24), Hardy Kálmán (26), Leszkay Miczike (26), Komlós György (35), Roboz Atala és Elza (27), Térfi Marianna és Gyula (28), Kovács Ferencz (24), Nagy Ilonka (35), Hajós Pál és László (25), Kufiler Lajos (32), Singer Dezső (32), Záborszky Dezső (35), Kazy Péter (26), Lukács Mariska (41), Hirsch Emma (28), Splény Adrienne (31), Leel-Ossy István (26), Búben Aladár (26), Kálmán Juliska (28), Gáldonyi László (26), Szinyei-Merse Jenő (31), Keresztes Károly (25).

Nyertes levén *ifj. Vojnich Guido, Karánsebesen*, számára a jutalomkönyvet (»A mesztiz« elbeszélések Észak és Dél-Amerikából, az ifjuság számára irta *Pajeken J. Frigyes*, négy színnyomatu kép-pel, diszes kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LX. köt. 13-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Harangi Klárka, Veres Boriska, Kállay Miklós, Sohár Gizi, Hollós László, Materny Rózsika és Margitka, Gál Pista és Jenő, Pap Lilike, Istvánffy Miklós, Kuhinka Béla, Hajcsi Rózi és Józsi, Nékám Ervin, Zorkóczy Atala, Bertényi Imre, és Erzsike, *ifj.* Fischer Károly, Németh Imre.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Dorina néni. A kedves sorok végen kifejezett kívánságot természetesen készséggel fogjuk teljesíteni. A nyuszikáknak azonban kissé még várniok kell, míg a rajzok elkészülnek. — **Mándy Thyra.** Csak az okát sajnálom, amely végett Budapestre jössz; de a látogatásodnak annál inkább örvendek és annak talán még jobban, hogy itthon maradsz. Nagy érdemed, hogy Tibort írásra bírtad. Lám, alig, hogy a szülei födél alá vissza kerültél, már jót művelsz. Az ibolyákat szorgolatom s rád gondolok. — **Winkler Tibor.** Csak hogy újra talpon vagytok! Biz a betegség rossz dolog, de jár vele jó is: az öröm, mikor gyógyultan szabadulunk a szoba-áristombul. Remélem, eddig már megadta rá a doktor bácsi az engedelmet és élvezitek a fakadó szép tavaszt. Hogy a rejtvénynek mikor kerül sora, magam sem tudom: mert nagyon sok van előtte még régibb keletű. — **Szegvári Károly.** Örömmel látlak kis híveim nagy táborában. Bizom benne, hogy továbbra is minden számban találsz kedvedre valót. Rejtvényt minden héten közlök. — **„Gyuricza esete.”** Rajta leszünk, hogy mielőbb elolvassuk. Véleményt természetesen csak elolvasás után mondhatunk. — **Balogh József.** Találós kérdésed nem talál. Mert a *fuvar* csak általános fogalom s ez nem megy sem messzire, sem közelre, hanem igenis a *fuvaros*. Eszelj ki jobbat! — **Vermes Mariska.** Szívesen felelek minden kis olvasómnak, ha olyan kérdéssel fordul hozzám, mely válaszra érdemes. A te soraidban semmiféle kérdést sem találok, tehát... de ni! most veszem észre, hogy ime, mégis feleltem. Most azonban legalább már, ugy-e, tudod, hogy: elől a kérdés jár, csak utána a felelet. — **Mikó Blanka.** Soraidban nagy örömem tellett. Írásod nemcsak rendes, csinos, hanem olyan kiforrott, biztos, hogy meglett kora ember is szívesen vallaná a magáénak. — **Haksch Mariska.** Az a kis olvasó társad, akiről tudakozódol, a hegedű-játékban ért el máris ritka művészi jelességet. — **Kállay Miklós.** A most érkezettek közt is találtam közölhetőket, be is soroztam őket. A rejtett szavak egyike azonban hibás, mert a *tyúk*-ban lényeges a hosszú *ú*, a kutya pedig soha sem lehet *kútya*. — **Vajda Anna.** Szívesen viszonoztam volna a jószagu rózsavízzel való husvét megöntözést szép piros tojással. De így is szívesen veszem a megemlékezést. Másik kérdésedre a válasznak utját állja az, hogy a *»Kis Lap«*-ből minden vallási és felekezeti vonatkozás elvileg ki van zárva. — **Feigl Oszkár.** Az az Utvesztő elég ügyes, de mégsem közölhető, mert itt-ott hibás: ugyanis a kipontozott ösvényen kívül más uton is el lehet a központba jutni. Oda pedig csak *egy* utnak szabad vezetni. — **Dlauhý Mariska.** Szám-rejtvényed jó, de a Petőfi Sándor nevét már nagyon is sok olvasó-társad használta föl ilyen és másféle rejtvények szerkesztésénél. Próbálkozzál

más névvel vagy egy-egy rövid példaszóval. — **Kálmán Piroška.** Azok az adomák nagyon ismeretesek. Különben is csak kivételesen közlök effélet. Az eltévesztett vesszők tréfája sem új, de ezt alkalmilag fölhasználhatom, ha egyszer időm kerül gondosabb kidolgozására. — **Zorkóczy Atala.** Fejtörés a rejtvénynek és feladványnak a célja, de ebben is mértéket köll tartani. Feladványod jól van szerkesztve, de tulságos próbára tenné kis olvasó társaid türelmét. Felényi éppen elég volna. — **Sohár Gizé.** Jó, be is soroztam és a már elfogadott hasonlókat nagy sokaságában most már türelmesen várnia kell, hogy megjelenessen. — **Heiter Ella és Margit.** Ha már magyar nevetek van, miért nem azt használjátok? En természetesen csak azt a nevet vehetem figyelembe, melyet a soraitok alá irtok. — **Saiber Gizella.** Kérdésed csak furcsaság számba mehet. Már ugyan hogy lehetne olyan tárgy, amelynek csak *egy* oldala van? Eñélén kár a fejedet törnöd. Talán megtréfált valaki ezzel a kérdéssel? — **Kramolics József.** Jó, de az a név is annyiszor fordult már elő, hogy egyelőre pihentetni kell. — **Politzer Leo.** Hogy mi történt Garamváry Andorral? Hiszen meg volt írva egész hosszú történetben, olvashattad. Vagy talán azt szeretnéd tudni, hogy mi történt még azután is, mikor már véget ért a története? Hát azt biz' én nem irhatom meg, mert ha valamely elbeszélésnek vége, akkor nincs tovább. De ha figyelmesen olvastad a végét, elképzelheted, hogy Andor azóta boldog egyetértésben és szeretetben él rokonaival, szorgalmasan tanul és bizonyosan derék, művelt, előkelő ur lesz belőle. — **Komlós György.** A Bernát-hegyi Barry kutya története nagyon-nagyon régi, el is mesélték már nagyon-nagyon sokszor, bizonyosan ismeri kis olvasó társaid nagy része is. Nem való az már ismétlésre. — **Térfi Marianna.** Csak akkor mondhatnék véleményt az írásodról, ha tudnám hány éves vagy és mióta tanulsz. Vonásaid még kissé bizonytalanok söt kuszák; betűid nem is állanak szép egyenes sorban. Irj vonalozott papíron és nagyobb nyugalommal, gondossággal. — **Melzer Lilla.** Nem rejtvényt küldtél, hanem annak már a megfejtését. De miért foglalkozunk olyan idegen névvel, amilyen Damaszkus? Van magyar város-nevünk elég. — **Sárkány Agáta.** Szívesen látlak az e rovatban már sokszor megjelölt időben: szerdán vagy csütörtökön este 7 óra tájban. De csak a jövő hét multával, mert addig épp abban az időben másfelé szólit a kötelesség. A mikor neved nincs a megfejtők sorában, bizonyosra veheted, hogy nem kaptam meg a leveled. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉS

Haksch Mariska (Pécs) a neki küldött képes levező-lapokat szívesen viszonozza hasonlókkal.